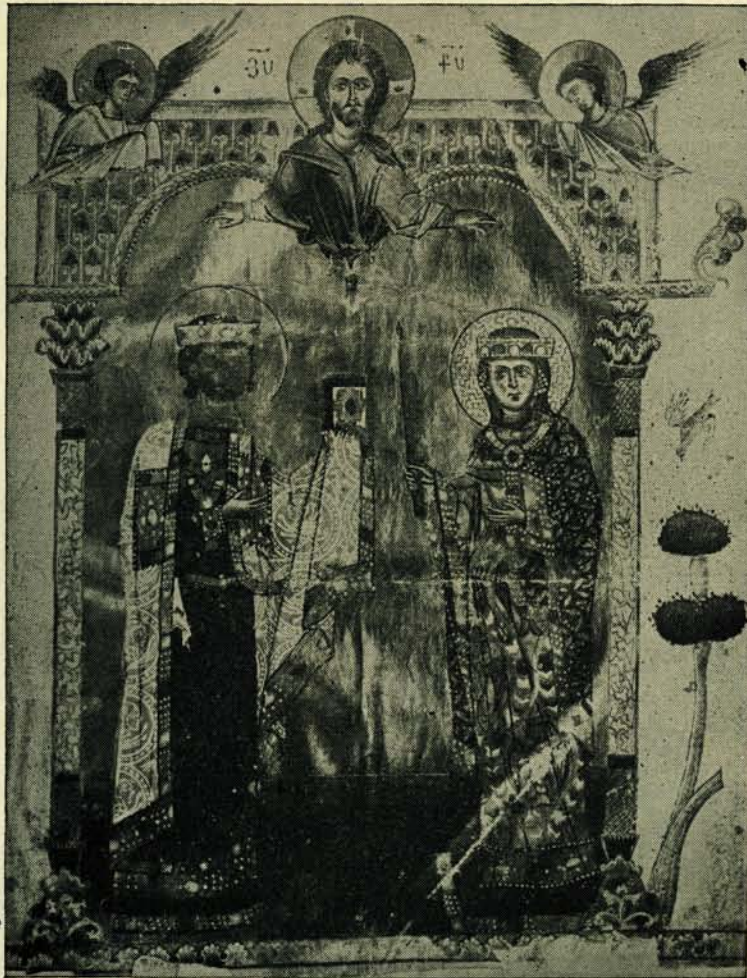

պէս, Վարդանի ներկայութիւնը Հռոմկլայում, որ հինգ տարի տեւեց՝ 1241-1245: Նա «աղօթականութեան աղաղաւ երթեալ էր յերուսաղէմ» ըստ Կիրակոսի, ապա հանդիպում է Հեթում թագաւորին եւ նորա եղբայրներին, եւ այն տեղից «չոգաւ եւ առ սուրբ կաթողիկոսն, զոր տեսեալ, ուրախացաւ յոյժ, եւ առ իւր պահէր յորով ժամանակս, սիրով կապեալ ընդ նմա. եւ զի ոչ կամէր երբէք

պիսկոպոսական վիճակներն ու վանքերը եւ նրանց հաւանութիւնն ու ստորագրութիւնն առնելով, բերեն իրեն:»

Մեր նիւթից դուրս է զբաղուել այդ կանոնների վերլուծութեամբ, բայց նրանցից երկուսը՝ Ժ. եւ ԺԱ. անմիջապէս կապուած են նորա հետ: Ահա այդ կանոնները՝

«Գրոց զասասացք բաղձաց վկայութեամբ լիցի, որ լինին գիտունք եւ ամենայն

Պատկ. 7.— Ձեռ. Աւետ. Երուս. No. 2660/105, Լեւոն Գ. Թագաժառանգ եւ Կիւր Կեռան, 1262 թ.

մեկնիլ ի նմանէ»: Նորա ներկայութեան եւ բարեկամութեան արդիւնքն էր Ստոյ ժողովը 1243 թուին, նպատակ ունենալով բարեկարգել նկատուած թերութիւնները եկեղեցական կեանքի մէջ: Ժողովին ներկայ չէին արեւելեան Հայաստանի վարդապետները, ուստի շրջաբերական թղթով Վարդանին նշանակում է որպէս իւր ներկայացուցիչ, նորա հետ դնելով եւ ուրիշներ, որպէս զի նախ շրջեն ե-

զրոց վարժք եւ տեղեակք եւ փորձ ամենայնիւ, նոյնպէս եւ զրոց աշակերտքն ընտրութեամբ նորին եւ առաւել փորձիւ, եւ վկայութեամբ կատարելոց:»

«Եւ հրամայէ եպիսկոպոսն զսուրբ գիրս եկեղեցւոյ զբըլ արուեստաւորաց, եւ գիտնոց եւ վկայութեամբ կատարելոց:»

*Գանձակեցի. 162-174: